

Λοιπόν τῆς ζητάω ν' ἀφήσει τὰ δάχτυλά της
νὰ φτιάξουν πάλι τὰ λευκά ἀντικείμενα
καὶ ν' ἀφήσει τὰ μάτια της νὰ κοιτάξουν
καὶ τὰ μαλλιά της νὰ ξετυλιχθοῦν μακρο-
τερα, ὅλο βαθύτερα μὲς στὸ σούρουπο
καὶ στὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα τὰ τριζά-
τα κι εὐωδιστά.

Ὅμως αὐτὴ κλείνει κλείνει τὰ μάτια της σφι-
χτὰ καὶ μουρμουρίζει:

«Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —
Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —
Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη —»

Λοιπόν ἐγὼ λέω, «Ἐρχεται νὰ θαμπώσει ἀ-
λόγιαστα ἀπὸψε τὸν τόπο».

Αὐτὴ: «Γ' ἀκούμε νὰ χτυπάει καὶ νὰ ξύνει».
Ἐγώ: «Γ' ἀκούμε νὰ γελάει νευρικά». Μὲ
κοιτάζει,

«Κι ὅταν τὸ φεγγάρι μὲ φρίκη», λέει
Καθὼς κοντοκάθεται πλάι σὲ μιὰ σκοῦρα κα-
φετιά, πολυθρόνα ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὴ
φωτιά, τὸ ἔνα χέρι μὲς στὸ δοχεῖο μὲ τὰ
κάρθουνα τὸ ἄλλο νὰ κεντρίζεται πάνω
στ' ἀποδεκατισμένα ἀπομεινάκια τῶν
μαλλιών μου,

«Τι ἦτανε αὐτὸ ποὺ διάβαζες, λοιπόν;» τὴ ρω-
τάω,

Ψάχνοντας, ψάχνοντας.

Χένρυ Γκράχαμ (1930)

ΔΤΟ ΚΗΠΟΙ

1.

Ἐπάρχει ἔνα μαῦρο πουλὶ μὲ μάτια
σὰ τὴν ἐπιφάνεια μιᾶς λίμνης,
ποὺ σπάει πλάκα μ' ἔνα λυπημένο παιδί.
Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ κρατᾶνε
τὸν οὐρανὸ, τὰ σύννεφα καὶ ἀχανεῖς ἐκτάσεις.
Πάντα τὸ παιδί γελάει τελευταῖο.

2.

Ἐκοιμα στὰ δυὸ ἔνα σκουληκι χτέος
κι ὅσπερα ἔφυγα μακριά. Σήμερα τὸ πρωὶ
ὅταν κοίταξα ἔξω, πρόσεξα
ἔνα παιδί ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κολλήσει
τὰ σφράγιμενα κομμάτια μεταξὺ τους.

Φίλιπ Χόμπσμπάουμ (1932)

ΟΚΑΡΙΝΑ

Ὡ καὶ σὺ ἀρπαξες τὴν τρυπημένη πέτρα μὲς
στὸ χέρι σου
Φυσώντας μιὰ τέτοια μουσική, χωρὶς διάλειμ-
μα

Ὅποτε γνωστὸ κλειδί
Ποῦ τοῦ κορμου μου τὰ κότταρα συνθέσανε
πάλι

Μιὰ παράξενη χώρα
Ὅπου ἦσουν πραγματικά μιὰ μάγισσα
Μαῦρα μακριὰ μαλλιά, μάτια ἀρπαχτικοῦ,
Γερακιὸς μύτη,
Ἐνα γνώριμο μαῦρο

Γουρνούρισμα γάτας μέσα στὸ καπέλλο σου—
Κυρία, φοβήθηκα.

Χάρρυ Γκέστ (1932)

ΔΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ Ο—ΜΠΟΝ

(ἡ Βουδδιστὴ Γιορτὴ τοῦ Νεκροῦ στὸ
μεσοκαλόκαιρο)

Ξ ν α

Καθάρισε τοὺς βομῶδες.

Τρίψε
τὸ ξύλο θυμιάμενος
τὸ νεκρὸ συγγενή.

Οἱ στάχτες τους
μαζεῖουν ἐνέργεια, ἐκπέμπουν τὴν ἀγάπη
μνημόσυνες παρουσίες

Κάνε

τὴν καμπάνα τοῦ ἱεροῦ νὰ χτυπήσει.

Καθάρισε τοὺς βομῶδες.

Ἐτοίμασε

τὸ παρελθόν, ἔνα καλωσόρισμα γιὰ τὸ πα-
ρελθόν.

Καί, περιμένοντας, προσευχήσου.

Τὰ φαντάσματα

μπαίνουν στὸν κήπο. Γνώριμες
φαιούρες παίρνουν σχῆμα πάνω στὰ
φωτισμένα ἀπὸ φανάρια φύλλα.

Θλιβερὴ ἐποχὴ (καθάρισε,
οἱ βομῶδες ὅλο λαχτάρα
ὁ κήπος): οἶγος
μέσα στὴν πληχτική κάψα.

Κάνε

ὅλο τὸ σπῆτι μιὰ προσδοκία, χαιρετῶντας
αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀπὸ παλὰ χαθεῖ κι αὐτὸν ποὺ
ἔχει γιὰ λίγο ἀγαπηθεῖ.

Ποῦ, ἐλαφρά, μαυρίζουν
τὸ γυαλισμένο ξύλο τῶν βομῶν:
μακραίνοντας,
κινούνται σὰν τὴν ἀχνή
σκιά τῆς βροχῆς στὸ μάκρος τῶν φαναριῶν,
ἀνάμεσά μας λὲς δὲ θὰ ξαναβρεθοῦν
ποτὲ πιά.

δ υ ο

Μισοῖδωμένα

χαμόγελα ἀσυνάρτητα σὰν ἀχλύ,
ἔως τὸ ἀγγιγμα ἐνὸς χειροῦ
μοιάζει μὲ δροσιά,
τὰ χνάρια τους δοκιμαστικοὶ
ἱστοὶ ἀράχνης στὸ χορτάρι.

Στοιχεῖα

σὲ κλιματιζόμενους
κινηματογράφους καί, ξαφνικά,
χωρὶς πόδια, νὰ λυμπυρίζουν ψηλὰ πρὸς τὴ
σκιανή.

Παραμύθια μελαγχολικῆς ἀγάπης,
ἐκδίκηση, ἡ πράσινη φλόγα
νὰ πιστοποιεῖ τὴν παρουσία.